SAMMELHANDSCHRIFT
Entstehungsort unbestimmt, 14. bis 15. Jh.
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35484
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

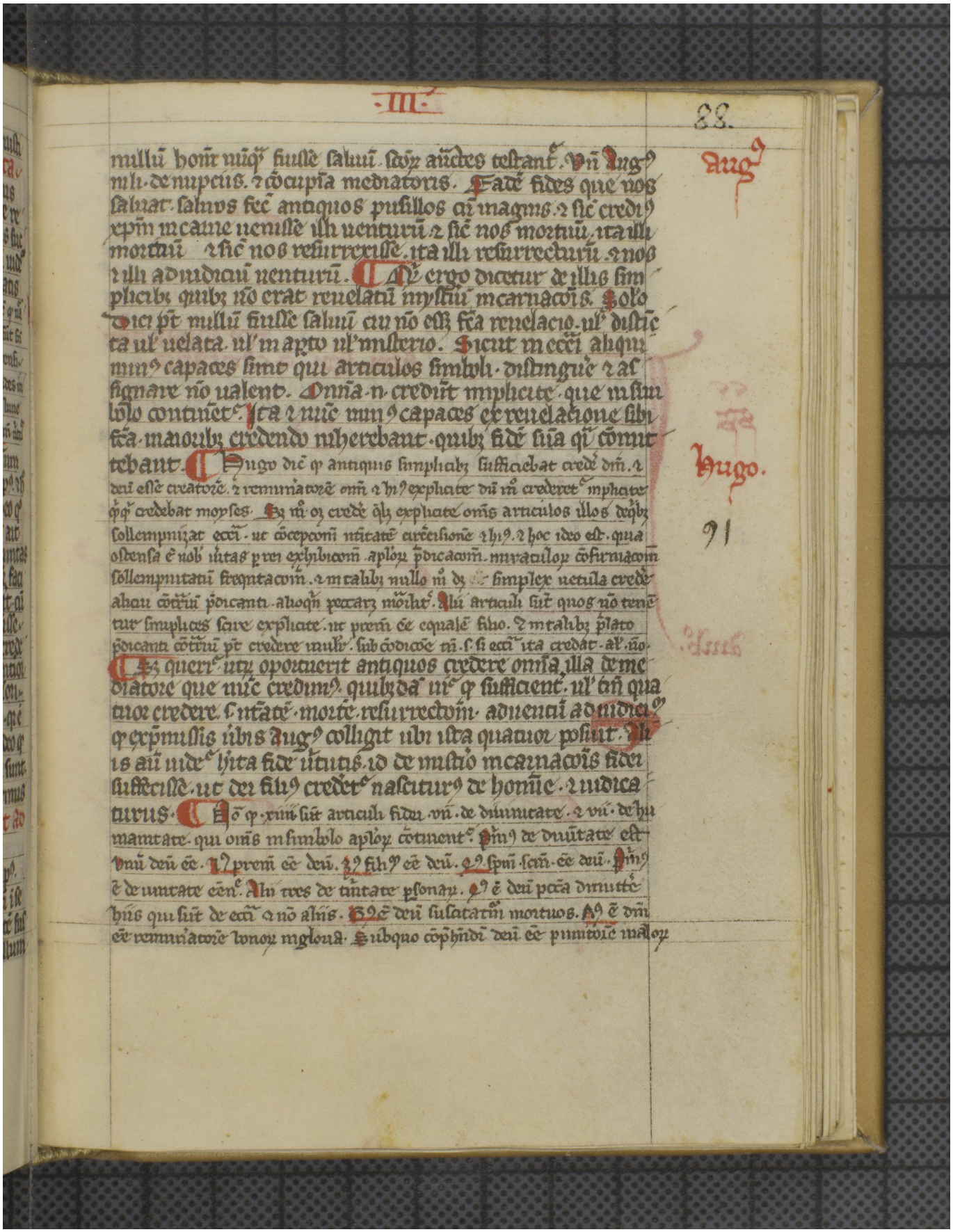

nullū hom̄ nūq̄ fuisse saluū. sicq̄ aūctes testant. Vnde Aug⁹
mli. de nupcis. 2 cōcupīa mediatoris. Fatē fides que nos
saluat. saluos fec̄ antiquos pusillos cū magnis. 2 sic credi⁹
xp̄m incarne uenisse ili uenturū 2 sic nos mortuū. ita ili
mortuū 2 sic nos resurrexisse. ita ili resurrecturū. 2 nos
2 ili adiudicaū uenturū. ¶ Qd̄ ergo dicetur de illis sim
plicib̄ quib̄ nō erat reuelatū mysteriū incarnacōis. Solo
dici pt̄ nullū fuisse saluū cui nō est̄ fēa reuelacio. ul' distīc
ta ul' uelata. ul' in apto ul' mysterio. Sicut in eccl̄i aliqui
min⁹ capaces sunt qui articulos simbli. distinguēe 2 ac
signare nō ualent. Omnia n. credūt implicite. que in sim
bolo continēt. Ita 2 nūc min⁹ capaces ex reuelacione sibi
fēa maioribus credendo inherebant. quib̄ fidē suā qui cōmu
tebant. ¶ Hugo dic̄ q̄ antiquis simplicib̄ sufficiebat credē dm̄. 2
deū esse creatorē. 2 remuneratorē omn̄. 2 hi⁹ explicare dū in̄ crederet̄ implicite
q̄q̄ credebat moyses. Et nūc oī credē q̄b̄ explicare omīs articulos illos deq̄b̄
sollempniat eccl̄i. ut cōcepcōn̄ uirtutē carcēlionē 2 hi⁹. 2 hoc ideo est. qua
ostensa è nob' uirtus p̄ rei exhibicōn̄ aplor̄ p̄dicacōn̄. miraculor̄ cōfirmacōn̄
sollempnitatū frequentacōn̄. 2 in talib̄ nullo m̄ d̄ simplex uetula credē
abau cōtrū p̄dicanti. aliqn̄ peccatz mōiat̄. Alii articuli sūt quos nō tenē
tur simplices scire explicare. ut prem̄ ēe equalē filio. 2 in talib̄ plato
p̄dicanti cōtrū pt̄ credere inuit̄. sub cōdicōe nī. s. si eccl̄i ita credat. al' nō.
¶ Et̄ quer̄ utq̄ oportuerit antiquos credere omīa illa de me
diatore que nūc credim⁹ quib̄da in̄ q̄ sufficient. ul' tn̄ qua
tuor credere. s. natē. mortē. resurrectōn̄. aduentū adiudica
q̄ ex p̄missis ūbis aug⁹ colligit ubi ista quatuor posuit. Ali
is aū uide' hi ta fide ūtutis. id de mistio incarnacōis fidei
sufficisse. ut deū filiū credere nasciturū de homīe. 2 iudica
turus. ¶ Ho q̄ cum sūt articuli fidei. vn̄. de diuinitate. 2 vn̄. de hu
manitate. qui omīs in simbolo aplor̄ cōtinent̄. Prim⁹ de diuīitate est
vnū deū ēe. II prem̄ ēe deū. II filiū ēe deū. II spm̄ scū ēe deū. Prim⁹
ē de unitate ēen̄. Alii tres de tnitate p̄sonar̄. q̄ ē deū p̄cā diuinitē
hūs qui sūt de eccl̄i 2 nō alīs. II ē deū suscitatōn̄ mortuos. Hi ē dm̄
ēe remuneratōe bonor̄ in gloria. Et ubiquo cōfitēdī deū ēe punitōe malor̄

Aug

Hugo.

91